

„enkelte Kuser“ eller „enestaaende Kuser“? Det er dog noget helt andet end fritstaaende. Dernæst vil jeg sige, at den Tilladelse, der gives her i Paragraffen, i Grunden intet er værd; en enkelt Kuse længere ude fra Land vil der som Regel aldrig kunne fistes med. Desuden viser det sig, at den nugældende Lovs § 3, som er rykket over i dette Lovforslag, som dettes § 6, i det praktiske Liv benyttes og ligeledes af Domstolene fortolkes paa en saadan Maade, at Bestemmelsen om Fiskernes Ret til at sætte enkelte Kuser ud er aldeles intetfigende. Det forholder sig i Praxis i Almindelighed saaledes, at Lodsejeren uden videre forbyder enhver Fisker at komme uden for hans Lov med sit Fiskeredskab, naar det er i Form af Kuser. Og det synes ogsaa at fremgaa ligefrem af den højtærede Ministers Udtalelse i Gaar, at denne Fortolkning er i Overensstemmelse med Regeringens Mening. Som Svar paa en Udtalelse fra det ærede Medlem for Præsto (Bønløffe) udtalte den højtærede Minister, at det var en Selvfølge, at enhver Mand maatte have Lov til at vise anden Mand bort fra sin Ejendom. Jeg maa sige, at jeg har haft meget vanskeligt ved at forstaa dette Udtryk af den højtærede Minister, det er gaaet mig saadan, at jeg, om jeg saa maa sige, næsten har faaet det i den gale Hals. Jeg kan i denne Forbindelse ikke fatte en Udtalelse om, at man har Lov til at vise en Mand bort fra sin Ejendom. Mener da virkelig den højtærede Minister, at Bandet udfor en Lodsejers Jord er hans Ejendom? Efter almindelig dansk Lov betragtes Bandet ud for en Mandes Jord ikke som hans Ejendom. Efter almindelige Retsbegreber gaar en Mandes Jordlod kun til det Punkt paa Kysten, hvor der er dagligt Bænde og hverken længere eller kortere. Lovgivningen om Borttagelse af Grus og Sten og Sand ved Kysterne viser tydelig Nødvendigheden af denne min Paastand. I den Henseende gælder det, at enhver som helst har lige megen Ret til at borttage Sten og Grus og Sand uden for en Mandes Forstrand. Lodsejeren kan forlange et Strandhyn, hvis han finder, at det skader hans Jordlod, at der borttages Stoffer uden for hans Grund, og Strandhynet kan, hvis det finder dette rigtigt, forbyde Borttagelsen af Sten og Sand og Grus, men i samme Øjeblik, som det er forbudt enhver at borttage Sten og Sand og Grus fra hans Jordlod, er det ogsaa forbudt ham selv at borttage det alleringeste. Han har altsaa aldeles ikke mere Ret over Bandet ud for hans Jord end enhver anden, saa den højtærede Minister

vil vist ikke kunne paastaa, at Bandet uden for hans Jord er hans Ejendom, hvor han „selvfølgelig“ skulde have Lov til at bortvise enhver Mand. Saa kunde man jo sige: Ja, hvis dette var Tilfældet, at hans Ejendom rakte et Stykke ud i det skade Band, hvor langt rækker det saa? Saa skulde vi da i danske Lov have en Bestemmelse om, hvor langt en Mandes Ejendom rakte ud i Bandet. Nej, han har en Fortrinsret, det er ganske vist, ifølge den bestaaende Lovgivning for Fiskeri, en Fortrinsret til privilegeret Fiskeri uden for sin Ejendom; men det kan paa ingen mulig Maade kaldes en Ejendomsret. Derfor kan jeg være fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Præsto i, at naar Ejendomsbesidderen ikke bruger det Privilegium, som han ifølge Lovgivningen har til at anlægge Kusegaard og udsætte Fiskeruser ud for sin Ejendom, og hvortil han nu har faaet en betydelig Tilføjelse, vilde det være ganske naturligt, at enhver Fisker maatte have Lov til at sætte Kuser og Rækker af Kuser uden for Grunden, saa meget mere som § 6 ligefrem peger i den Retning, idet den bestemmer, at han kan udsætte fritstaaende Kuser paa saadanne Steder, nota bene, naar de ikke staa saa nær Lodsejeren Kuser, at de skade. Men naar vedkommende ingen Kuser har sat ud? Saa kunne Kuserne da ikke skade de Kuser, som ikke findes. Jeg kender saadanne Kyster langs med Sjælland paa den sydlige og vestlige Side, langs med Smaalandsbugten og langs med Store Bælt, hvor jeg har fordedes en hel Del, og jeg har der set det samme, som blev omtalt af det ærede Medlem fra Sorø Amts 3dje Valgkreds (Røedt), at Fiskerne der ikke tør vove at sætte en Kuse ud i Stranden uden først at have spurgt Godsejeren om Tilladelse; og Tilladelsen bliver meget sjælden givet, den gives kun til enkelte begunstigede, ellers ikke. Jeg kom sidste Sommer sejlene i min Baad gennem Store Bælt op ad Smaalandsbugten hen til en lille Landsby — jeg behøver jo ikke at fortie dens Navn, Byen hedder Bissrup, den ligger under Holsteinborg Gods — og jeg kunde se af Naturforholdene der, at der maatte være ganske udmærket Kusefiskeri paa dette Sted. Jeg sagde til Byens Mænd: I fiske vel mange Aal? Nej, vi fiske ingen Aal, svarede de. Hvordan kan det være? Jo, det er forbudt. Hvem forbyder det? Det gør Godsejeren; der er kun een Mand i Byen, der fisker Aal med Kuser, og han har Tilladelse dertil, vi andre have at holde os derfra. Hvordan kan det være, sagde jeg, er det virkelig Tilfældet? Jeg vidste nok, at der var noget, der hed Kusegaardensret,